

Ordføreren (Alberti): Med Hensyn til de Bemærkninger, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Vøjer), der er Medlem af Udvalget, har fremsat i Betænkningen, skal jeg dog tillade mig den Oplysning, at der neppe findes vedtaget i Folkethinget nogen Beslutning vedkommende Statsregnskabet, som gaar ud paa at „misbillige“ en Post. Jeg har kun kunnet finde eet Sted, at Statsrevisionen har indstillet, at en Post skulde misbilliges; det var den Indstilling, jeg før talte om, angaaende Kultusministeriet i 1856—57, men denne Indstilling om Misbilligelse blev da omgjort af Folkethinget. Jeg tror derfor, at det ikke har nogen historisk Hævd paa sig at ville vedtage Noget om Misbilligelse. — Med Hensyn til de forskellige Bemærkninger, som Mindretallet, det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Nimsestad), har fremsat, skal jeg kun udtale, at han jo bevæger sig i politiske Syner, som ere meget eventyrlige overfor en saa tør Sag — som den foreliggende, der i og for sig ikke er Andet end en slet og ret Regnskabs-sag. Men det ærede Medlem tager feil, naar han mener, at Udsættelsen af en formentlig Rigsretsanklage skulde rette sig efter norske Forhold; thi han talte selv om, at der ligger 21 Maaneder mellem den provisoriske Lov og det nuværende Tidspunkt. Men hvad der er passeret i Norge, og som han tænkte paa, er formodentlig det Allernyeste, og det er ikke andet end et Fantom, opfundet af det ærede Medlem. Han maa forøvrigt indrømme mig, at vi have Lov og Ret til at vente med Rigsretsanklage i længere Tid, og at det vil være hensigtsmæssigt, at denne Sag har passeret baade Landsting og Folkething, inden der tages Beslutning om Anklagemmet. Hvorvidt nu det ærede Medlem vilde være med, naar vi komme sammen igjen, til at reise Rigsretsanklage, kan jeg ikke vide, men jeg vil ønske, at han vil være med og holde det indirekte Løfte, han har givet i sin Betænkning. Jeg lægger ikke Vægt paa det Udfald, som denne Sag vil faae ved Rigsretten. Man siger mig, at Rigsretten vil frifinde. Det kan jeg ikke have nogen Mening om, men det er mig aldeles ligegyldigt; thi Folkethingets Pligt er det at sætte et Ministerium under Rigsretsanklage, naar det udgiver Love, der stride mod Grundloven, og de Medlemmer af Folkethinget, der have den Mening, skyldes deres Stilling at stemme for en saadan Anklage, saa faar Udfaldet at blive hviletsomhelst. Naar jeg tidligere har talt om Betydningen af det parlamentariske Regnskabsudtryk: „ikke passere“, saa har jeg kun derved ønsket at slaa fast, at dette Ord har nu i over 20 Aar haft en bestemt Betydning ved vor Statsrevision, og at der ikke her foreligger Nogetsomhelst, der berettiger til at indføre en anden Terminologi. De Herrer, der have

udtalt sig imod mig, have heller ikke egentlig indladt sig paa dette Punkt. De have spottet med, at jeg kunde tro, at der vilde komme en Tillægsbevilling. Jeg har ikke fremsat nogen som helst Formening i den Henseende; men Enhver maa kunne opfatte min Lantegang at være denne, at her foreligger et Forbehold om Rigsretsanklage, og, naar jeg har stillet et Forslag, at Statsregnskabet for 1877—78 ikke skal passere, saa ligger deri absolut et Forbehold om at sætte det Estrupke Ministerium under Rigsretsanklage. Tillægsbevilling kan der ikke være Tale om for mit Vedkommende; i alt Fald hvis det kunde tænkes, at Forslag til en saadan kom, vilde jeg stemme imod det. — Det Forslag, som det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Sørup) har stillet, ser vist meget radikalt ud, men det har det Uheld med sig som saa meget Andet, der har vist sig som radikalt i Udseende i de sidste Par Aar, at det ikke fører til noget virkelig Radikalt i vore Forhold. Jeg mener, at et Forslag, der gaar ud paa at sige, at det ikke kan passere, at der i Finantsaaret 1877—78 er opkrævet Satter og afholdt Udgifter i Genhold til den saakaldte foreløbige Lov af 12te April 1877, vil aldrig kunne faae Landstingets Tilslutning, og derfor det ikke kan faae der, er det et aldeles magtesløst Forslag; thi Grundlovens § 50 fordrer jo, at Beslutninger om Statsregnskabet skulle have Rigsdagens Tilslutning, og dertil fordrer altsaa, at Landstinget deltager i Beslutningerne. Kan nu den ærede Forslagsstiller give os den Forsikring, at hans Forslag vil faae et Flertal for sig i Landstinget, saa har det en Udsigt til at kunne blive til Noget, og saa priser jeg ham for den Radikalisme, der ligger i Forslaget; men saalænge det ikke bliver til Andet end et Forslag, der vedtages i Folkethinget, saa betyder det efter min Mening grundlovmæssigt Ingenting, og derfor vil jeg advare imod at gaa ind paa en saa magtesløs Proposition som den; saa kan det ærede Medlem for mig anstille saa mange Signelser, han maatte have Lyft til. — Det samme ærede Medlem har omtalt, hvad her passerede i November 1877. Det tror jeg, jeg kan fritage mig for; thi det foreligger her kun som historiske Momenter, ikke som Momenter, der trænge til videre Underjøgelse og Drøftelse. Nu undrer det ærede Medlem sig over, at jeg vil være Ordfører for den Politik, der gjorde sig gjældende i November 1877. Jeg skal gjerne skænke det ærede Medlem den Forundring. Jeg forundrer mig over, at han endnu er saa forbittret over den provisoriske Finantslov; thi jeg troede, at den 3die Januar havde kastet Bro mellem ham og Ministeriet Estrup. I detmindste mener jeg, at hans Udtalelser maatte kunne forstaaes saaledes, og naar jeg undrer mig over, at han desuagtet ikke vil gaa